

Capitolul 8

Capitolul 8, 1-11 Nici o condamnare pentru cei ce sunt în Isus Hristos. Omul »în carne« și omul »în Duhul«

»Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus« (versetul 1). Apostolul începe capitolul 8 al scrisorii sale cu aceste cuvinte triumfale. Este totodată linia de încheiere pe care o pune cu inima jubilând la sfârșitul expunerilor sale, rezultatul minunat al învățăturilor din cele trei capitole anterioare. Nu mai este *nici o condamnare* pentru *toți* cei ce sunt în Hristos Isus! Ce cuvânt! Apostolul nu vorbește despre ceva care se poate obține treptat, despre un lucru de care au parte numai creștinii maturi sau credincioși, ci despre o realitate care se extinde peste toți care au fost aduși pe locul primirii »în Hristos Isus«. Această formă necondiționată a ei a părut pentru unii copiatori ai manuscriselor Noului Testament așa de neînțeles, că unii au considerat sfârșitul versetului 4, »care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului«, ca o îngrădire necesară și l-au preluat și l-au scris alături de text, în timp ce copiatorii de mai târziu l-au inclus în text. Dar Dumnezeu să fie lăudat! Mântuirea Lui este *necondiționată*, eliberarea de orice condamnare este pentru toți cei ce »*sunt în Hristos Isus*«. Nu trebuie să mai spun, că prin aceasta nu se anulează datoria fiecărui credincios să fie permanent vigilent și să umble cercetându-se cu seriozitate; dar este o greșală fatală, da, de fapt o mare aroganță, dacă siguranța acestei poziții se face *dependentă* de umblarea și felul de gândire al credincioșilor.

Ne este cunoscut cum s-a obținut această poziție minunată. Păcatul în firea pământească, care ne-a adus sub sentința morții și condamnare, a fost judecat odată pentru totdeauna în Hristos. Toți cei care sunt în Hristos, au fost făcuți la cruce »una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui« (capitolul 6, 5), au fost crucificați împreună cu El, au murit împreună cu El; de aceea nu mai poate exista nici o condamnare pentru ei. Ei au parte de ceea ce a avut parte și Hristos. Așa cum este imposibil să mai fie vreo condamnare pentru Hristos cel înviat, tot așa este imposibil să fie pentru cei ce sunt în El. Întâlnim mereu același mare adevăr, că la cruce, alături de iertarea tuturor *păcatelor* credincioșilor, a fost judecat și *păcatul din firea pământească*, care le-a pregătit așa de mult necaz și chin. Ei nu mai sunt oameni în primul Adam, ci acum stau înaintea lui Dumnezeu ca »oameni în Hristos«; ei sunt, așa cum vom auzi îndată, »în Duhul«, nu mai sunt »în firea pământească«. Acesta este locul pe care li l-a dat harul, o poziție care aduce cu sine îndatoriri sfinte, serioase, dar care în nici un caz nu depinde de măsura cunoștințelor, sau de înălțimea umblării lor. Credinciosul umblă în credincioșie, nu ca să obțină această poziție, ci pentru că el este în ea.

»Căci«, așa citim mai departe, »Legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții« (versetul 2). Întâlnim iarăși cuvântul »Lege« în sensul cunoscut din capitolul 7, ca principiu, care lucrează în același fel neschimbat, pentru a-și atinge scopurile. (Compară și expresiile „legea faptelor“ și „legea credinței“ din capitolul 3, 27). Expresia »Legea Duhului de viață în Hristos Isus« arată lucrarea puternică permanentă a Duhului de viață în Domnul nostru prea iubit, care după terminarea lucrării S-a arătat în mijlocul ucenicilor Săi ca Biruitor asupra morții și mormântului, ca să le dea această viață și Duhul ca izvor de putere al acesteia - »Viață din belșug« (Ioan 10, 10).

Deci în mod asemănător, cum *această* Lege a lucrat în Hristos, »legea păcatului și a morții« a dat naștere în noi la acest principiu, care stăpânește peste tot, și de care nu putem scăpa. Capitolul anterior ne-a arătat detaliat starea noastră nenorocită și lipsa totală de ajutor în care ne găseam. Abia după ce omul, despre care am citit acolo, a încetat să învingă prin eforturi legaliste păcatul care locuiește în el și după ce s-a supus fără rezerve neprihănirii lui Dumnezeu, a venit eliberarea. Să observăm că acest adevăr nu este prezentat aici într-o formă valabilă pentru *toți* credincioșii, ca o regulă care se aplică în același fel la *toți*, ci apostolul se folosește încă o dată, și anume, pentru ultima dată în această dezbatere, de forma personală. După conținutul versetului 1, noi am pune aici în loc de „mine“ un „ei“ sau „noi“, așa cum este în versetul 4. Dar cu toate că

pentru toți credincioșii »nu este nici o condamnare«, în versetul 2 se spune: »Legea Duhului ... m-a izbăvit de legea păcatului și a morții«; aceasta vrea să spună, că cu toate că versetul 2 este strâns legat după conținut cu versetul 1, aici este vorba de o chestiune a experiențelor *personale*, valabilă în adevăr pentru *toți*, care ar trebui să fie cunoscută *tuturor*, dar care de cele mai multe ori nu este înțeleasă și ca urmare a acestei lipse de cunoaștere, din păcate deseori și din lipsa de credincioșie, nu este realizată practic.

Este în adevăr ceva nespus de mare, să poți spune împreună cu apostolul: »Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit« - nu, „*mă va izbăvi*“, ci, »*m-a izbăvit*«, ca de acum încolo să nu mai fiu supus »legii păcatului și a morții«, ci în libertatea fericită a unui eliberat din încătușări grele, să slujesc Domnului în puterea Duhului Sfânt, ca om »în Hristos«. Involuntar scriitorul dorește să exprime pentru sine și pentru toți cititorii credincioși, că noi cunoaștem conținutul versetului nostru nu numai ca pe un lucru care în Hristos a devenit adevăr pentru noi toți, ci prin practicarea acestuia ținem firea din noi în moarte, și în felul acesta dovedim că noi am fost eliberați de puterea ei.

Fundamentul pentru toate acestea este, așa cum s-a accentuat de multe ori, moartea și învierea lui Hristos. Această lucrare minunată de răscumpărare este pusă încă o dată în versetul 3 față în față cu lipsa totală de putere a Legii de pe Sinai. »Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului.« Toată neputința Legii, în a ne ajuta, ne-a fost prezentată cu o claritate îngrozitoare în capitolul 7. Legea putea să ceară, să condamne, să blesteme, dar nu putea să *salveze*. Dar ce nu a putut să facă *Legea*, a făcut *Dumnezeu*. El a pășit la mijloc, trimițând pe singurul lui Fiul, ca să rezolve problema păcatului. Dar pentru a putea face aceasta, Hristos a trebuit să apară pe acest pământ ca Om adevărat, nu numai *asemănător* omului, nu, ci ca om în carne și sânge, născut din femeie, El Însuși fără păcat, curat și sfânt, dar într-o fire asemănătoare firii păcătoase. Și aceasta a avut loc. »Cuvântul *a devenit trup*«. »Harul și adevărul *au venit prin Isus Hristos*«.

Și nu numai că Hristos a trebuit să apară în felul acesta și pe tot drumul Său să fie încercat cu privire la desăvârșirea Lui ca Om – problema păcatului se putea rezolva numai în *moarte*, păcatul însuși putea fi înlăturat numai printr-o *jertfă pentru păcat* sfântă. *Viața* sfântă, fără păcat, a Domnului nostru nu ne putea salva; ea ne-a arătat numai mărimea stării noastre triste, lipsită de speranță. Bobul de grâu a trebuit să cadă în pământ și să moară; altfel ar fi rămas pentru veșnicie singur. (Ioan 12, 24) Tot așa citim și în Evrei 9, 26, că El S-a arătat o singură dată la sfârșitul veacurilor, ca *să șteargă păcatul prin jertfa Sa*. Nu exista o altă cale de a îndepărta păcatul. Dar Dumnezeu a mers pe acest drum și în felul acesta a rezolvat spre slava Sa veșnică problema de nerezolvat. Păcatul din firea pământească a fost judecat de la rădăcină și până la ramuri, s-a terminat pentru totdeauna cu starea veche, și credinciosul, eliberat de puterea și stăpânirea păcatului care locuiește în el, nu mai este constrâns să trăiască »după îndemnurile firii pământești«, ci are voie și trebuie să umble »după îndemnurile Duhului« (versetul 4). Păcatul este desigur *în* el, dar păcatul nu mai poate să-l ducă la judecată, deoarece păcatul a fost deja judecat în Hristos; totodată credinciosul confirmă, prin aceea că el însuși judecă păcatul din el, că el este una cu Dumnezeu și nu cu păcatul. *Prezența* păcatului în el nu-l mai poate neliniști, și nici să-l împiedice să fie în legătură strânsă cu Dumnezeu; numai când el permite păcatului să *lucreze* și începe să *umblе* în firea pământească, părtașia practică cu Dumnezeu sfânt se întrerupe și rămâne întreruptă până când el își mărturisește sincer păcatele și Tatăl în credincioșia și dreptatea Lui îl iartă și îl curăță de toate nelegiuirile (1 Ioan 1, 9).

Posibilitatea de a greși nu are nimic a face cu *poziția* credinciosului înaintea lui Dumnezeu. Oricât de dureros și umilitor este când un credincios păcătuiește, și oricât de grave ar putea să fie urmările care rezultă din aceasta, ambele nu au a face cu problema mântuirii. El este »în Hristos«, și pentru că este *în* El, pentru el există tot așa de puțin o condamnare sau o judecată, cum există pentru Hristos Însuși; în Cel înviat el se află acum în afara puterii satanei, în afara locului unde pentru credință firea a fost înlăturată prin judecată și unde omul vechi și-a găsit

sfârșitul. Ca unul care a fost răstignit împreună cu Hristos, nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el (Galateni 2, 20).

Este deosebit de interesant să vedem relația în care stau primele trei versete din capitolul nostru cu cele trei capitole anterioare din epistolă. Dacă prima parte a capitolului 5 ne-a învățat cu privire la faptul că noi, ca unii care am fost socotiți neprihăniți prin credință, avem iertarea *păcatelor*, pace cu Dumnezeu, și așa mai departe, în cea de-a doua parte am auzit despre *starea păcătoasă*, în care ne aflăm ca urmași ai primului Adam, și de »poziția de neprihănire«, în care am fost aduși prin ascultarea ultimului Adam, așa ne spune primul verset din capitolul 8, că noi suntem acum »în Hristos Isus«, și, fiind în această stare, nu numai că nu ne mai temem de nicio mânie, ci *nu mai există* absolut nicio condamnare pentru noi. Dacă în capitolul 6 am fost învățați despre stăpânirea păcatului, sub care ne-am aflat, și cum această stăpânire a fost înfrântă în moartea lui Hristos, așa citim aici în versetul 2, că »legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții«. Și dacă în capitolul 7 ni s-au prezentat experiențele unui om, care, ne cunoscând neprihănirea lui Dumnezeu, se străduia să înfăptuiască o neprihănire legalistă, versetul 3 din capitolul nostru ne învață că Dumnezeu, prin trimiterea Fiului Său prea iubit, a înfăptuit ce era imposibil pentru Lege, prin aceea că Cel preaslăvit, nu numai că S-a preocupat cu *roadele* pomului rău și apoi să ne lase ca noi înșine să ne punem în ordine cu Dumnezeu, ci El a intervenit pentru întreaga stare, în care ne găseam de la natură: *pomul* a fost judecat, *păcatul din firea pământească* (din carne) a fost condamnat și, pentru cel care crede, a fost îndepărtat pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu.

Cu adevărat, credinciosul poate să-și ridice capul plin de încredere și prin harul lui Dumnezeu el are voie, și trebuie, să urmeze îndemnul și acțiunile naturii noi, care a fost sădită în el, ale Duhului de viață în Hristos Isus. Versetul 4 conduce la rezultatele practice. Prin faptul că cel credincios știe și prin credință realizează, că stă înaintea lui Dumnezeu într-o natură nouă, noul „eu“ din el este liber (chiar dacă vechiul eu încearcă să-și revendice drepturile) să trăiască după Duhul și nu după firea pământească. Și în măsura în care el face aceasta, și în viața lui se văd rezultatele morții și învierii lui Isus Hristos, dreptul Legii (adică, cerințele drepte ale Legii) vor fi împlinite în el (versetul 4). Atâta timp cât un om stă sub Lege și se străduiește să îmbunătățească firea pământească și să împlinească cerințele Legii, de care s-a convins că sunt justificate, el v-a avea parte numai de dezamăgiri amare. Dar dacă sufletul a recunoscut plinătatea harului, care i-a fost dată în Mântuitorul, care a murit și a înviat, și privirea lui nu mai este îndreptată spre vechiul eu sărman, ci spre Hristos, el *va împlini* prin puterea Duhului Sfânt nu numai cerințele Legii cu privire la Dumnezeu și la aproapele lui, ci va face mult mai mult: cel credincios se poate prezenta lui *Dumnezeu* ca unul care a *înviat din morți*, iubind pe *dușmanii* lui, binecuvântând pe cei care îl *blestemă*, etc. Prin har, caracterul lui Dumnezeu se va vedea în el, chiar dacă numai în chip nedesăvârșit. Dumnezeu Însuși va fi văzut, sau, cu alte cuvinte, se va vedea nu numai *ce ar trebui să fie* un om, ci *ce a fost* Hristos, *Omul lui Dumnezeu*, aici pe pământ. Chipul Lui se va întipări în el, chiar dacă va fi slab și cu lipsuri.

În continuarea ultimelor cuvinte din versetul 4, versetele următoare (5-8) descriu detaliat diferența dintre oamenii care sunt călăuziți de firea pământească și oamenii care umblă călăuziți de Duhul. În ambele cazuri este activă o natură, care are înclinații și scopuri proprii. »Cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului« (versetul 5). Aici nu este vorba de o măsură mai mare sau mai mică de roade, ci de *felul de gândire* al celor două naturi: fiecare năzuiește după ce este specific ei, după ce se caracterizează (firea pământească sau duhul), și iubește, sau urăște, corespunzător. Noile principii și puteri care lucrează în cei credincioși sunt puse față în față cu cele ce lucrează în ceilalți oameni. Omul fireesc, căzut dinaintea lui Dumnezeu și îndepărtat de El, trăiește »după îndemnul firii pământești« și îi urmează plăcerile și pornirile rele; credinciosul, sau natura care i-a fost dăruită, trăiește după »îndemnul Duhului«, și stă sub influența Lui, da, El locuiește în el. În cel credincios a fost trezit un fel de gândire cu totul nou, este felul de gândire al unei naturi născută din Duhul și care caută ce este al

Duhului – o natură *sfântă*, care iubește ce este sfânt și, eliberată de jugul păcatului, năzuiește împreună cu ceilalți după ce este »al Duhului«.

»Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună« (versetele 6-7). Firea pământească și Duhul sunt și rămân opuse unul alteia. Firea pământească nu poate niciodată să devină duh și Duhul nu poate niciodată să devină firea pământească. Trăirea după firea pământească este îndreptată spre lucrurile vizibile, aduce moartea, atât acum, cât și pentru veșnicie. »Cei răi n-au pace, zice Domnul«. Umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace, un izvor în noi, care curge în viața veșnică și care umple sufletul cu pace și bucurie. În Hristos aceasta a fost în chip desăvârșit așa, în cel credincios împlinirea este nedesăvârșită, așa cum s-a accentuat de mai multe ori; dar nu despre aceasta vorbește apostolul aici, el prezintă numai principii.

Trăirea după îndemnul firii pământești nu înseamnă numai moarte, este și împotriva lui Dumnezeu, nu recunoaște autoritatea Lui, într-un cuvânt este »vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu«. Ea nu se supune Legii, căreia omul se supune în mod normal, deoarece ea este firul călăuzitor al responsabilității creaturii față de Dumnezeu. Ea »nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună«. Ce sentință nimicitoare din partea Aceluia care judecă drept! »Ea nu poate«, așa de stricată este ea. De îndată ce Dumnezeu dă o poruncă, în ea se ridică un duh de răzvrătire. Singurul ei fir călăuzitor este voința ei stricată; *vrea* să fie independentă și urăște tot ce Îi place lui Dumnezeu. De aceea omul are nevoie de o *natură* cu totul nouă, care iubește pe Dumnezeu și lucrurile cerești. »Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh« (Ioan 3, 6).

»Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu« (versetul 8). Cum să fie posibil, ca Dumnezeu să poată privi cu plăcere la oamenii, pe care tocmai i-am descris? Oameni »în firea pământească« sau »născuți din carne«, adică, oameni care se află înaintea lui Dumnezeu ca urmași ai lui Adam, în poziția acestuia, și umblă pe urmele lui, »în firea pământească«. A fi »în firea pământească« nu înseamnă altceva, decât stricăciune lipsită de speranță, unită cu răzvrătire și vrăjmășie față de Dumnezeu. Dumnezeu să fie veșnic lăudat, căci cel credincios nu se mai află în această stare!

»Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi.« (Versetul 9) Locuirea Duhului Sfânt în cel credincios este dovada de netăgăduit, că el nu mai este »în firea pământească«, ci »în Duhul«. Deja în capitolul 7 versetul 5 am citit: »Căci, când trăiam sub firea noastră pământească ...« și tot capitolul 6 ne-a arătat oameni, care, eliberați de sub stăpânirea păcatului, trăiesc pentru Dumnezeu și pot să-I dea mădularele lor, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Omul descris în a doua parte a capitolului 7 nu poate să facă aceasta încă. El este, ca și Fiul pierdut, întors înapoi și pe drumul cel bun, dar el nu a recunoscut încă prin credință ce este Tatăl și cum S-a revelat El în Hristos Isus. Cunoașterea personală a iertării depline și primirii lui de către Tatăl nu este încă prezentă în suflet.

Această cunoaștere clară poate trăi numai în omul, în care Duhul Sfânt Și-a făcut locuință. Abia atunci când a ajuns în brațele Tatălui și când se vede îmbrăcat cu haina cea mai bună, încetează să se preocupe cu sine, să vorbească despre sine și să mai lupte cu sine însuși; *Tatăl* și *ceea ce este și ce face El* umple tot sufletul. El *mulțumește lui »Dumnezeu prin Isus Hristos«*, uitându-se complet pe sine, și se odihnește în ceea ce a făcut Isus pentru el; el corespunde acum Casei Tatălui și bucuriei Lui. Nu, că acum el nu mai poartă nicio responsabilitate; responsabilitatea rămâne – dar ea poartă acum un caracter cu totul nou, este de o natură cu totul nouă. Vrem să ne amintim mereu: credinciosul este un om »în Hristos« și un om »în Duhul«, care nu mai stă sub *Lege*, dar nu este nici fără o lege, căruia *harul* îi dă tot ce este necesar ca să umble potrivit cu noua lui poziție.

Să mai repetăm și aceasta: în locul de față nu este vorba de o stare schimbătoare, de creștere și descreștere, de ridicare și coborâre, în funcție de starea spirituală și credințioșia fiecărui credincios în parte, ci de un lucru, care aparține fiecărui credincios adevărat, care este adevărat

nu numai pentru anumite suflete privilegiate, ci pentru oricine crede în Isus, și anume, nu este numai temporal adevărat, ci pe tot drumul lui până la țintă. Odinioară *a fost* într-o stare, »în firea pământescă«, iar acum *este* într-o altă stare, »în Duhul«. Aceasta este confirmat încă o dată la sfârșitul versetului nostru:

»Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui«, sau „nu este un creștin“, cel puțin în ceea ce privește adevăratul înțeles al cuvântului. Desigur, un suflet poate avea deja viață din Dumnezeu, fără să fie pecetluit cu Duhul Sfânt, ca și omul din capitolul 7, dar ca regulă este valabil, că Dumnezeu dă Duhul oricui primește prin credință Cuvântul adevărului. Cine aude astăzi Evanghelia mântuirii și *o crede*, este pecetluit cu Duhul Sfânt care a fost făgăduit, conform cu Efeseni 1, 13. Într-un suflet, care numai s-a *trezit*, lucrarea divină nu este completă, el nu *crede* încă cu adevărat.

Dar de ce vorbește apostolul aici despre Duhul *lui Hristos*? Există Duhul *lui Dumnezeu* și există și Duhul *lui Hristos*? Nu, este numai *un Duh*, dar schimbarea în modul de exprimare cu siguranță nu este fără importanță, și noi avem voie să cercetăm și să aflăm din ce cauză este așa. Nu constă cauza în aceea, că Duhul lui Dumnezeu S-a descoperit în Hristos într-o viață care până la ultima respirație a fost desăvârșit închinată lui Dumnezeu, așa că noi putem vedea și judeca în El ce înseamnă o astfel de viață? Și cine acum nu dovedește în urmele vieții că în el acționează același Duh, care a fost odinioară în Hristos, acela nu este cu adevărat al „Său“, nu este creștin, cu toate că ar putea să aibă o mărturisire de credință frumoasă.

»Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii« (versetul 10). În primele versete am auzit că noi, ca credincioși, suntem »în Hristos«, aici, că »Hristos este în noi«, și din această realitate se trage concluzia, că trupul este supus morții, din cauza păcatului, dar duhul este viu, din pricina neprihănirii. Trupul este vasul pământesc în care locuiește și acționează păcatul. Dacă îl las să-și facă voia, nu va rezulta nimic altceva decât numai păcat. Ce am eu de făcut, ca om în care este *Hristos*, în care locuiește Hristos? Sunt chemat să mă folosesc permanent de sentința morții, pe care Hristos a câștigat-o pentru mine, »să nu mai ascult de poftele trupului meu muritor«, ci »să fac să moară faptele trupului« (compară capitolul 6, 12; 8, 13). În măsura în care fac aceasta, în aceeași măsură păcatul își va pierde puterea asupra mea, iar Duhul va putea să lucreze nestingerit în mine printr-o viață care dă la iveală roadele neprihănirii. Dacă Hristos este în mine, se pune atunci întrebarea: este valabilă în continuare voia mea, sau voia lui Hristos? Noul „eu“ răspunde fără ezitare: voia lui Hristos. Bine, aceasta poate avea loc numai atunci dacă eu nu permit trupului meu să se prezinte ca viu, ci eu năzuiesc după lucrurile Duhului, după ce îi place Lui. Să nu uităm, că roadele neprihănirii practice pot crește numai acolo unde se ține pe sine însuși în moarte, dar viu pentru Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt.

Nu este o astfel de viață o viață de *robie*? Dimpotrivă, este o viață în *libertate*, a independenței de trup și de poftele lui, o viață de urmaș fericit al lui Hristos, sub călăuzirea Duhului Său. Fie ca scriitorul și cititorul să aibă mai mult parte de o astfel de umblare, până când vom schimba acest trup de moarte cu trupul de slavă, în care nu va mai locui păcatul! Și despre această a treia formă de *eliberare* vorbește apostolul în acest loc minunat.

»Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi« (versetul 11). Deci efectul morții și învierii lui Hristos se extinde și asupra trupurilor noastre muritoare. Nu numai că nu mai există nici o condamnare pentru mine, nu numai că sufletul meu se bucură de eliberarea prețioasă de sub stăpânirea păcatului și a morții, nu, ci și *trupul* meu sărman, supus morții, care poartă în sine embrionul morții, va avea parte cândva de consecințele enorme ale lucrării de mântuire a lui Hristos. El va învia, dacă va trebui să fie pus într-un mormânt. Acum este deja templul Duhului Sfânt, va fi rechemat la viață, ca să slujească de locuință *minunată* și veșnică pentru sufletul eliberat. Să reținem: nu va fi creat un trup *nou* și acesta ne va fi dat, așa cum deseori se aude spunându-se, ci trupul vechi va fi înviat și va fi *transformat*. »Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați« (1 Corinteni 15, 51). Duhul Sfânt, care locuiește deja acum în el, deoarece cel credincios are viața veșnică prin Hristos, nu va

renunța niciodată la drepturile Lui asupra acestui trup. Așa cum este de sigur că Dumnezeu a înviat pe Hristos dintre cei morți și ca urmare a acestui fapt Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, tot așa este de sigur că și trupurile noastre muritoare vor învia. Satan nu mai are niciun drept asupra lor; și ele au fost răscumpărate cu un preț și aparțin lui Hristos. În felul acesta eliberarea noastră va fi deplină. Libertatea *harului* a devenit deja acum partea noastră prin Duhul Sfânt, în poziția pe care o avem în Hristos; libertatea *slavei* este încă în viitor, dar noi suntem pe deplin siguri de ea, deoarece Duhul Sfânt locuiește în noi. Așa cum El este arvuna moștenirii noastre (Efeseni 1, 14), tot așa El ne garantează învierea *trupului* nostru.

În trecut să amintim schimbarea Numelui Domnului nostru în versetul 11. Mai întâi este amintit numele Lui personal ca Fiu al Omului: *Isus*; după aceea titlul Lui ca Unsul lui Dumnezeu: *Hristos*, și anume în legătură cu Duhul care locuiește în noi. Duhul Sfânt nu poate fi în același timp despărțit de Hristos. Acolo unde sunt prezente rezultatele lucrării de răscumpărare, acolo trebuie să fie și Duhul, ca să garanteze slava lui Hristos.

Înainte de a trece la studiul secțiunii următoare, vrem să ne amintim de cele trei puncte de vedere diferite, sau caractere, sub care ne este prezentat aici Duhul. El este în primul rând Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi și este izvorul puterii oricărui bine, care ne îmbărbătează, ne mustră, ne atenționează, etc. După aceea, El este Duhul lui Hristos, care S-a revelat în viața și umblarea lui Hristos aici jos pe pământ și care trebuie să caracterizeze acum viața și umblarea noastră. Și în al treilea rând, El este Duhul »Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți« și care acum garantează că aceeași putere, care s-a arătat în învierea lui Hristos, »va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale« (Filipeni 3, 21).